

De Vijfhoek

P3A9110
afgiftekantoor Brussel X
Oude Graanmarkt 5
1000 Brussel

BELGIË-BELGIQUE
PB.
BRUSSEL X
BC 6386

VLAAMSE
In de weer
GEMEENS
voor
CHAPSCO
Brussel
MMISSIE

Mensen in de marge:
In Between

Maandblad > Jaargang 35 > nummer 2 > februari 2011
(behalve in juli en augustus)

- > De Markten > Tentoonstelling Drawing in an Expanded Field >p2
- > Buren van De Markten > Dries Beugels >p6
- > Bedrijvig Brussel > Ganterie italienne >p8
- > Stadschap Vijfhoek > Rogierplein >p9
- > Bataaf in Brussel > Brussel kost niets >p11

Bij de cover:

Mensen in de marge

Over mensen die de kantjes er af lopen, of aan de zijkant moeten toekijken, soms door ongelukkige omstandigheden, soms een levenskeuze. De fotografen van de stadsbiografie geven u een jaar lang 'marginalen'. Ze doen u nadenken over wat 'in de marge' betekent.

Wie zijn ze?

Waar komen ze vandaan?

Waar gaan ze naartoe?

In Between

In de schaduw van het Justitiepaleis woont sinds 20 jaar een man uit München. Een Eurocrat én boekkunstenaar met een passie voor Europese besluitvorming, exotische planten en vogels. Hij beweegt zich tussen 'le monde des arts' en die 'des institutions'.

Vandaag op kantoor: de voorbereiding van een parlementaire interpellatie van Commissaris Vassilliou; in de werkkamer, een werk in progress over ijs.

Eerder publiceerde hij 'De Comitatus' - een kunstboek op wieltjes over comitologie - en 'Araucaria Araucana' - over een boom, inclusief 350 foto's van monkey puzzle trees. (Norbert Schöbel, ed.)

©Stadsbiografie/Julie Van Elslande

Februari in De Markten

>Tentoonstelling

Drawing in an expanded field

"Drawing in an expanded field" is een tentoonstellingsproject dat wordt opgezet in het kader van de viering van het 300-jarig bestaan van de Koninklijke Academie van Schone Kunsten van de Stad Brussel en van het 30-jarig bestaan van het tekenatelier. Het project bestaat uit vier tentoonstellingen, die plaatsvinden in de Academie zelf, in De Markten, in het Huis voor Hedendaagse Kunst Kartuizers en in de Galerie Quartier Latin in de gelijknamige boekhandel.

In De Markten zijn de deelnemende kunstenaars Amélie de Beaufort, Benoît Félix, Guy Massaux, Cambyse Naddaf, Aurélie Gravelat, Didier Decoux, Vincent Delpierre, Charles de Lantsheere, Bruno Goosse, Swann Mahieu, Laurent David, Jean-François Fontaine, Esther de Patoul, Lin Yao Kai en Laura Lisbon.

Luc Lambrecht over deze tentoonstelling:

"... Wat opvalt bij het werk van deze vooral in Nederlandstalige middens vrijwel onbekende kunstenaars is de hunker naar abstractie - naar het onderzoek van de vorm die wij hier graag als de röntgen willen definiëren van het primair en fundamenteel artistiek bezig-zijn. De vorm bepaalt de inhoud; de inhoud zit diep verscholen in intenties die niet afleesbaar en traceerbaar zijn. Deze tekeningen zijn geen gratuite afkooksels van wat we met de noemer "expressionisme" zouden laten rijmen. Hier worden punt, lijn en vlak in alle mogelijke kruisingen onderworpen aan de textuur van de drager en aan de spanning met de ruimte en of haar begrenzingen. ...".

In het kader van de tentoonstelling vindt tevens een driedaags colloquium over "tekenen" plaats waaraan experts uit binnen- en buitenland zullen deelnemen, zo onder meer: Philip Armstrong (The Ohio State University), Laura Lisbon (The Ohio State University), Michael Schwab (Royal College of Art, London en University of the Arts, Berne), Raphaël Pirenne (Université Catholique de Louvain), Hans M. De Wolf (Vrije Uni-

Swann Mahieu: Volume Aplat, gemengde techniek 2010

versiteit Brussel), Jean Arnaud (Université de Provence), Pierre Baumann (Université de Bordeaux 3), kunstenaars Sylvie Pic, Carine Krecké en Elisabeth Krecké, Michel Guérin (Université de Provence), Cédric Loire, Catherine Melin, Tristan Trémeau (Ecole supérieure d'art de Quimper et Académie royale des Beaux-Arts de Bruxelles), Chakè Matossian (Académie royale des Beaux-Arts de Bruxelles) en Jackie Pigeaud (Université de Nantes).

Het colloquium vindt plaats op 25, 26 en 27 februari in De Markten. De tentoonstelling loopt van 25 februari tot 3 april en is dagelijks gratis (behalve maandag) toegankelijk van 12 tot 18u.

Info: De Markten, 02 512 34 25,
www.demarkten.be,
demarkten@demarkten.be

> Theater

Tantalus presenteert First Person Shooter (FPS)

*Stel je een wereld voor
Stel je een andere wereld voor
Een wereld waarin alles mogelijk is
Verbeeld je hoe echt het kan lijken*

FPS is een monoloog die kan gelezen worden als een verslag van een twee jaar durende internetverslaving waarin de grens tussen realiteit en fictie steeds onduidelijker wordt. Een muzikale reis door een virtuele wereld door de ogen van een gamer.

Spel: Benjamin op de Beeck, Jan Busselen en Sebastien Paz Ceroni. **Licht en geluid:** Peter de Clippel. **Tekst:** Dries Beugels

*De Markten
Vrijdag 4 en zaterdag 5 februari om 20.30 u*

> Cursussen + lezingen

Uitdagend Brussel Strijden om taal

De Belgische staatsstructuur anno 2010 is aan remediëring toe. Dat was ook de inzet van de jongste federale verkiezingen. De huidige staatsstructuur van België is niet uit de lucht komen vallen. Decennialang onderhandelen, zoeken, tasten en afwegen hebben geleid tot een pacificatiemodel dat ernstig onder druk staat. Vlamingen, Walen, Franstalige Brusselaars, Duitstaligen, Franstaligen in de Vlaamse Rand ... allen hebben andere visies, andere verwachtingen, andere belangen.

Els Witte en Harry Van Velthoven slagen er in in hun boek 'Strijden om taal' als geen ander in om de complexe evolutie te schetsen van een unitair en Franstalig België naar een federaal land met machtige deelstaten. Ze brengen een overzicht van hoe taal en politiek elkaar beïnvloedden en hoe taal tot op vandaag de politiek beheerst.

Alles wordt ook vanuit een internationaal perspectief bekeken. De sociaalpolitieke en culturele verhoudingen binnen België worden vergeleken met algemene taalpolitieke strategieën, zoals die elders in de wereld worden uitgevoerd.

Begeleiding: Harry Van Velthoven. Hij is hoogleraar geschiedenis aan de Hogeschool Gent. Hij publiceerde over Vlaamse en Waalse Beweging, Brusselse taalproblematiek, natievorming, liberalisme en sociale beweging.

*Dinsdag 22 februari om 20 u.
Org. Ism. Masereelfonds Brussel en BRIO*

Dansworkshop Flying Through Space

© joris hol

We starten steeds met een intensieve hedendaagse les. Vloerwerk staat hierbij centraal, maar er is ook plaats voor sprongen. De les mondt uit in zeer dynamische dansfrases die je al de hoeken van de zaal laten zien. In de namiddag spelen we met aangereikt bewegingsmateriaal. Interactie met elkaar is hierbij zeer belangrijk. We kijken hoe je bewegingen kan starten omdat een ander je daartoe aanzet. Zo gaat een persoon achteruit omdat een andere persoon naar hem toekomt, en niet omdat er afgesproken is dat hij naar achter zal gaan. Hierdoor ervaren we de 'noodzaak' voor beweging. Belangrijke thema's zijn: risico, vertrouwen, samenwerken, kracht en kwetsbaarheid. Daarbinnen gaat er aandacht naar partnerwerk: het moment waarop twee lichamen echt moeten samenwerken. De workshop richt zich op amateurdansers met ervaring.

Begeleiding: Lies Cuyvers.

Van vrijdag 25 februari om 19.30 u tot zondag 27 februari om 16.30 u

Schrijfworkshop Poëzie

We gaan op zoek naar andere, onvermoede, originele of net heel banale invalshoeken en uitgangspunten die ons opnieuw – en misschien wel op een nieuwe manier – aan het schrijven zetten. We buigen ons over de kern van de poëzie, denken erover na en dichten erover. We gaan op zoek naar onze eigen poëtica. Hierbij vergeten we niet enkele grote voorbeelden van naderbij te bekijken, als inspiratiebron, niet om ze te kopiëren. Het is steeds genoeg. Maar dat belet ons niet elk gedicht apart in al zijn facetten kritisch te bekijken. Steeds genoeg, want we zitten hier niet in het rijk van de kwantiteit. Kwaliteit willen we, al herschrijven we één enkel gedicht opnieuw en opnieuw. We creëren ‘een nieuw paar ogen’ en tasten onze eigen mogelijkheden af. Want poëzie schrijven is tevens techniek, vakmanschap, naast originaliteit en inspiratie.

Begeleiding: Ivo van Strijtem.

Van 15 februari tot 10 mei - Van 20 tot 22 u

Meesterwerken uit 400 jaar operaliteratuur

Lohengrin en Carmen

Deze lezingen maken deel uit van een zesdelige reeks waarin we het verhaal, de muziek en de achtergrond van zes opera's van evenveel componisten ontrafelen.

In Lohengrin bracht Wagner de beste Romantiek ooit. Een meeslepende compositie die je niet gauw vergeet.

Carmen van Bizet is dan weer het verhaal van een feeks of is het een femme fatale? Een drama met cynische aspecten.

Lohengrin: maandag 14 februari om 14 u

Carmen: maandag 28 februari om 14 u

Monumenten uit de Franse Poëzie

Zelfs de grootste droogstoppel kan niet onverschillig blijven bij de schelmse en tedere, muzikale en kloeke taal van François Villon (1431 – 1463?). Onze aandacht gaat ook naar het poëtisch oeuvre van de schrijver van Les Misérables, ooit banneling in Brussel, Victor Hugo (1802 – 1885). De veel te jong gestorven Guillaume Apollinaire (1880 – 1918) wacht ons op in Stavelot, jawel, om ons te gidsen door zijn boeiende, aparte gedichten. En verder zijn er Jacques Prévert natuurlijk, en Charles Baudelaire! Dit lukt ons nooit!

Woensdag 16 februari om 14 u

> Voor kinderen

Circus- en creastage in de Krokusvakantie!

Tijdens de schoolvakanties organiseert circusatelier Zonder Handen circusstages voor groot en klein. We bieden circuswerken aan waar we circus combineren met andere bewegings- of kunstvormen. Aan het einde van de week wordt het resultaat van dat alles getoond in een zelf gemaakte circusvoorstelling!

Tijdens de Krokusvakantie wordt circus gecombineerd met beeldend werken. De kinderen werken niet alleen aan een circusact, maar maken er ook zelf het gepaste decor en kostuum voor. Aan het eind van de week tonen de kinderen het beste van hun kunnen tijdens hun zelfgemaakte circusvoorstelling.

Van 7 tot 11 maart. Voor kinderen °2004 - °1999

Inschrijven kan op het onthaal van De Markten!

> Te Gast

Kristal Klaar

Het tweede concert van het derde Kristal Klaar seizoen staat in het teken van de hobo en wordt geleid door Korneel Alsteens.

Zowel de jonge garde als het kwartet van ervaren musici plaatsen Oostenrijkse classicistische muziek uit de 18de en 19de eeuw tegenover een Brits werk uit de 20ste eeuw. Zo krijgt u zowel het opgewekte, frisse en heldere als het dromerige, warme en zangerige aspect van de hobo te horen.

De jonge garde is dit keer hoboïste Hanne Nijs, violiste Charlotte Knops, altviolist Alan Van Rompuy en cellist Jef Permentier. Ze spelen werk van Ralph Vaughan Williams en Georg Dru-schetzky.

De ervaren muzikanten zijn hoboïst Korneel Alsteens, violiste Veerle Houbraken, altviolist Kris Hellemans en cellist Renaat Ackaert. Zij spelen allen bij het Symfonieorkest Vlaanderen.

In dit concert spelen ze werk van Britten, Schubert en Mozart.

Donderdag 17 februari om 20 u

Info en reservatie: Brosella, 02 474 06 41, res@brosella.be

Lezing Vlaamse Club

De Vlaamse Club voor Kunst, Wetenschap en Letteren organiseert een gespreksavond met Kevin Absillis, postdoctoraal onderzoeker van het FWO-Vlaanderen. In deze voordracht bespreekt hij zijn boek “Vechten tegen de bierkaai - Over het uitgevershuis van Angèle Manteau”.

Maandag 21 februari, 19u45, Spiegelzaal

Ism met het Davidsfonds, Masereelfonds, Vermeylenfonds en Willemsfonds.

Info: www.vlaamseclubbrussel.be

‘Gelukkig is er Brussel nog! Brussel, troef voor de toekomst?!’

Gelukkig is er Brussel nog, inderdaad, anders zouden we nu misschien wakker worden in een land met een onafhankelijk, maar conservatief rechts Vlaanderen ...los van Brussel.

Moet Brussel dan altijd als ‘het probleem Brussel’ omschreven worden, als een ‘vreemd lichaam’ midden het ‘werklustige’ Vlaanderen en het ‘joviale’ Wallonië? Als we nu eens als volwassenen, als nuchtere, kritische, beschaafde, ruimdenkende burgers van Brussel een uitdaging zouden maken, een uitnodiging om de realiteit onder ogen te zien maar met een creatieve en open kijk. Dan moet toch met die rijke verscheidenheid, ook met tegenstellingen en grote ongelijkheid, met de ervaringen uit het verleden en de aanwezige talenten ... een boeiende, verdraagzame, open Brusselse samenleving mogelijk zijn? Als Brussel de kans krijgt die uitdaging aan te gaan kan de grootstad in de snel veranderende wereld een lichtbaken, een voortrekker, een motor zijn ‘dat het anders kan’. Daar willen we over nadenken en aan werken, samen met Eric Corijn, overtuigd Brusselaar en docent aan de VUB.

Deze uitdagende gespreksavond wordt georganiseerd door de vzw Opstaan in het kader van de ‘Donderdagen van de Politiek voor een andere wereld’.

Donderdag 24 februari om 19u30.

Info: Omer Mommaerts, 02 512 01 10

omer.mommaerts@coditel.net

Welkom. Vrije bijdrage 3 euro

Stadsbiografie > Boven de stad

Buren van De Markten > Dries Beugels

Dries Beugels presenteert deze maand met zijn gezelschap Tantalus zijn eerste voorstelling: First Person Shooter (FPS) in De Markten. Ondertussen regisseert hij bij D°eFFeKt ook Het sterven van vandaag dat eind april gespeeld wordt. En hij woont al geruime tijd in de Vijfhoek. Drie goede redenen om hem beter te leren kennen.

De Vijfhoek: Dries, waar kom jij vandaan?

Dries Beugels: Ik ben geboren in Antwerpen. Op mijn zestiende ben ik in Brussel terechtgekomen, toen ik naar de Kunsthumaniora kwam, toen nog in de Moutstraat. Ik zat in Etterbeek op internaat. Daarna ben ik naar het Rits gegaan, wat er voor zorgde dat ik altijd in het centrum ben blijven hangen.

D.V.: Is er dan geen Kunsthumaniora in Antwerpen?

D.B.: Jawel, maar ik was het in Antwerpen een beetje beu. Bovendien woont heel mijn familie daar en “ik wou een beetje ademruimte”.

D.V.: Ging die verhuis van Antwerpen naar Brussel met een klein hartje gepaard?

D.B.: Voor ik vertrok niet, maar toen ik hier aan kwam wel. Ik was geschokt door de multiculturaliteit van Brussel. Ik was overdonderend. Brussel is echt Antwerpen niet. Antwerpen is

heel proper en iedereen verstaat je daar. Toen ik hier aankwam sprak ik Frans van het middelbaar, bijlange niet het straatfrans. Ook die taalbarrière zorgde voor aanpassingsproblemen. Achteraf begon ik er ook de charme van te zien.

D.V.: Waarom werd het de Kunsthumaniora?

D.B.: Ik volgde de richting economie-wiskunde waar ik het qua punten wel goed deed. Maar de school lag me niet bepaald: een heel streng regime, in de rij gaan staan,... Ik had er elke week strafstudie voor belachelijke zaken. Ik vond het ook erg moeilijk om in de klas stil te zitten. Op het P.M.S. stelden ze vast dat mijn interesses wiskunde en Nederlands waren. Ik zat in een wiskundige richting, dat klopte dus wel. Maar dat Nederlands, dat begreep ik niet. Ik was er altijd heel slecht in geweest. Toen maakten ze me duidelijk dat Nederlands meer was dan dictee en grammatica. Nederlands betekende ook verhalen schrijven, theater. Het was een openbaring dat je voor theater kon studeren.

D.V.: Uit welk nest kom je?

D.B.: Mijn moeder is bejaardenhelpster, mijn vader is burgerlijk ingenieur. Hij wou natuurlijk dat ik ook in de bouw of dergelijke zou terecht komen. Mijn moeder komt dan weer meer uit de sociale sector. Van haar kreeg ik dan weer meer het creatieve mee. Zij stuurde me bijvoorbeeld naar de muziek- en de tekenacademie.

D.V.: Wat heb je geleerd in de Kunsthumaniora en daarna in het Rits?

D.B.: De Kunsthumaniora bood de kans om in vrijheid heel wat over jezelf te ontdekken. Dat in volle puberteit. Ik begon er me een profiel aan te meten. Ik dacht dat ik kunstenaar was, ik verzette me. Dat heb ik in het Rits wel afgeleerd. Daar maken ze je “ego” wel kapot.

Toen ik de Kunsthumaniora buitenkwam liep ik in dreadlocks, was ik helemaal alternatief. Na een paar maanden Rits gingen mijn dreads er af en tegelijk ook al mijn armbandjes en overbodige last.

D.V.: Ben je dan nu mainstream?

D.B.: Dat nu ook weer niet. Maar ik zou mezelf nooit meer anarchist noemen, terwijl ik daar vroeger nogal fanatiek in was. Of heel fanatieke ideeën had. Of ik ging met de bedelaars op het Sint-Katelijneplein zitten. Ik hield er een heel alternatieve levensstijl op na.

D.V.: Jammer dat je het bent kwijtgespeeld.

D.B.: Ik moest mezelf op een gegeven moment beschermen. Lange tijd pakte ik mensen die op straat woonden bij mijn binnen. Allemaal heel mooi, maar ik pakte ook wel eens verkeerde mensen binnen. Vroeger stond ik ook open voor iedereen zijn verhaal. Ik ging op het Sint-Katelijneplein zitten en luisterde naar mensen hun verhaal. Nu heb ik nogal rap het gevoel dat ik al die verhalen al wel eens gehoord heb.

Nu probeer ik op een andere manier op zoek te gaan naar verhalen. Misschien door er iets meer afstand van te nemen en ze niet meer op elke seconde van de dag te gaan opzoeken.

Mijn tempo is enorm gezakt. Ik kreeg gewoon veel te veel informatie binnen.

D.V.: Ben jij een gevoelig iemand?

D.B.: Vroeger zeker wel. Maar ik denk dat ik wat afgestompt ben: door televisie, door facebook, internet,... Ik was ook een heel zware gamer. Zeg maar dat ik verslaafd was. Op dat moment had ik dat nodig om mezelf in een soort cocon te plaatsen, om te ontsnappen aan de snelheid van mijn omgeving. Ik bouwde een soort van virtuele cocon rond mij waardoor ik mezelf op waakvlam zette. In die games kan je iedereen zijn die je wil...

D.V.: Het doet me wat denken aan Ben X uit de gelijknamige film?

D.B.: Da's toch wel een brug te ver. Nee, daar herken ik me niet in. Als autist zit je met een innerlijke muur tegenover de omgeving waardoor niet alles binnenkomt. In zover herken ik het wel dat ik zelf een soort muur heb gebouwd om prikkels buiten te houden. En ik denk dat we uiteindelijk allemaal een soort van muur bouwen als we volwassen worden om staande te blijven in deze maatschappij. Als puber had ik dat nog niet. Ik liet alles binnenkomen en dacht dat ik de problemen van de wereld moest oplossen. Maar de intensiteit waarmee ik mij toen verzette vroeg veel te veel energie. Onmogelijk om vol te houden. Je kan niet constant kwaad blijven en activistisch bezig blijven.

D.V.: Kan je iets doen met het vak dat je geleerd hebt om uiting te geven aan je kwaadheid of aan je engagement?

D.B.: Zeker. Het stuk dat ik nu gemaakt heb, First Person Shooter, schreef ik in volle Kim De Gelder periode. Ik vroeg me af hoe dit kon gebeuren. Ik probeer altijd te zoeken naar beweegredenen. Mensen zoeken naar snelle antwoorden: omdat hij gamede, of omdat hij hard rock fanaat is, omdat hij zijn lief verloor, ... Een mens heeft redenen nodig om zulke gebeurtenissen te kunnen vatten. Ik vraag me af hoe je daar als maatschappij moet mee omgaan en hoe ik er kan mee omgaan... In mijn werk probeer ik altijd vanuit deze wereld te vertrekken.

D.V.: Wat is dan uw werk?

D.B.: In mijn hart en ziel ben ik schrijver. Probleem is dat ik daar geen geld mee verdien. Moeilijk om aan de bak te komen, of je moet domme dingen schrijven die goed verkopen. Ik schrijf hoofdzakelijk toneelstukken. Ik studeerde regie op het Rits, ook al voel ik me nu niet echt regisseur. Ik ben nog volop aan het ontdekken waar ik naar toe wil. Ik werk heel graag met muziek. Muziek is heel belangrijk in mijn leven. Ze biedt troost. Dat kan me rechthouden op bepaalde momenten. En mijn schrijven is op ritme gebaseerd. Ik heb heel veel stukken op djembéritmes geschreven.

D.V.: Vertel eens iets meer over Blaffer.

D.B.: Samen met Tibo Vandenborre, ook ex-Ritser, ook een zot, ook iemand die heel veel contact heeft met mensen die op straat leven, hadden we het idee om een theatergroep op te richten in

de Monk. Samen met een paar andere cafégangers vormden we: Blaffer. Vorig jaar maakten we ons eerste stuk over de kruistochten. Hilarisch, met vier moorden en vijf neukpartijen. Heel volks. Daar hou ik wel van. Ik zit erg veel op café en daar leer ik ook de meeste mensen waarmee ik werk kennen. De dingen komen heel organisch tot stand. Dat sociale vind ik tof. Theater mag niet te intellectueel worden. Van als het de voeling met de wereld kwijt raakt interesseert het me niet meer. Ik hou niet van heel vormelijk geconstrueerde dingen.

D.V.: Wat zou je binnen 20 jaar willen kunnen vertellen over wat je gedaan hebt?

D.B.: Ik zou er tegen dan graag mijn boterham mee kunnen verdienen. En dan nog: ik heb er mezelf bij neergelegd dat ik wellicht nooit veel zal verdienen. Ik zou het vooral nog niet willen gevonden hebben. Ik hoop dat ik dan nog weet waar ik vandaan kom. Ik zou geen vaste job willen hebben ten koste van alles. Ik zou niet willen dat ik in een theaterfabriek ben terecht gekomen. Ik wil kleinschalig blijven werken. Ik wil niet in een systeem zitten waarin ik word opgelegd dat ik om de zoveel tijd een stuk moet maken. Ik maak iets als iets naar mij komt dat ik kan gebruiken.

D.V.: Kan kunst de wereld redden? Of anders: Wat in de wereld kan gered worden door kunst?

D.B.: Het eerste wat ik zou zeggen, weliswaar met enige aarzeling, is: de ziel van de mens. Het klinkt heel diep ook als is het niet zo bedoeld. Ik denk dat een kunstwerk kan bijdragen tot een betere ziel, in de betekenis van het zijn, het wezen van de mens. Kunst probeert altijd naar een soort van schoonheid te streven, ook al is het lelijk. Lelijkheid is dan ook schoonheid. Kunst kan een beter mens van u maken, doordat je ziel op een diepere laag geopend wordt, waardoor je ontvankelijker wordt voor een aantal dingen of waardoor je anders naar een aantal zaken of mensen kijkt. Een kunstenaar neemt iets uit deze wereld en plaatst het in een andere context waardoor het een andere betekeniswaarde krijgt. En hoe meer betekeniswaarden we creëren, hoe meer we te weten komen. In die zin kan kunst de ogen van mensen openen. Het kan raken. En als je geraakt wordt in je ziel sta je opener. Ik wil dat ook in mijn werk steken, iets dat raakt: een gebrek, de kleine triestige dingen van de mens.

D.V.: Wat je zegt over wat kunst zou moeten teweeg brengen doet me denken aan de klassieke opbouw van theater: hybris en katharsis, de loutering, de zuivering...

D.B.: Misschien wel, alhoewel ik niet in die klassieke structuur geloof. Antonin Artaud was ook op zoek naar een zuivering in zijn theater. Hij wilde mensen in een sfeer brengen, een trance waardoor ze tot een bepaald inzicht konden komen. Ik maak niet graag verhalen van A naar Z. Ik probeer meerdere lijnen tegelijk uit te tekenen. Ik vind het interessanter dat mensen hun eigen verhaal kunnen maken. Ik probeer het publiek wel mee te nemen naar een punt dat ik hen wil laten zien.

D.V.: Speelt Brussel een rol in je artistiek werk?

D.B.: Brussel is sowieso heel eclectisch, chaos van verkeer, verschillende stijlen door elkaar. Dat heeft zeker een enorme invloed op mijn werk. Ik kan er zelfs een heel concreet voorbeeld van geven. Gedurende drie jaar deelde ik om de drie maand mijn kot met een andere Europese uitwisselstudent die hier zijn stage deed aan de Europese Unie. Het begon met een Duitser die via via voor drie maand bij mij terecht kwam. Die cultuur is nu niet echt zo verschillend. Drie maand later bracht hij zelf een andere student aan, een Let. En zo ging dat een tijdje door. Na een tijd werd dat enorm vermoeiend. Telkens er een andere cultuur binnen kwam paste ik me daaraan aan en las je dat eigenlijk af van wat ik schreef.

Mocht ik morgen naar Afrika vertrekken dan schreef ik vast en zeker heel andere dingen dan wat ik nu schrijf.

D.V.: Blijf nog maar even hier rondhangen, man. Bedankt voor dit gesprek.

Bedrijvig Brussel > Ganterie italienne

De Ganterie italienne dankt haar naam aan de Italiaanse familie die in 1890 de zaak overnam van een Luxemburger. “Geen denken aan dat we de naam zouden veranderen” zegt huidig zaakvoerder Donat Pauwels (of Pauwèls zoals hij het zelf uitspreekt) ook al heeft hij zelf weinig Italiaans bloed door de aderen stromen. “Een paar jaar geleden werd er een magazine uitgegeven over de handelszaken in de Koninginnegalerie waarin we niet vermeld stonden onder de naam Ganterie italienne maar onder mijn naam. Niet te geloven hoeveel telefoons we kregen van ongeruste klanten die dachten dat de zaak niet meer bestond zoals ze ze kenden” De winkel heeft dus letterlijk en figuurlijk een naam onder een trouw publiek.

Royale gemoedelijkheid

Vooraf een ouder cliënteel dus? “Je zou er van versteld staan hoeveel jongeren ook de weg naar hier vinden. Vaak zijn dat mensen die het beu zijn om goedkope rommel te kopen die na korte tijd stuk gaat.” Zoals blijkt uit een opschrift op het uitstalraam kon de Ganterie italienne ook Koningin Astrid tot haar cliënteel rekenen. Donat zou zeer vereerd zijn mocht hij terug de titel Leverancier van het Hof kunnen voeren. Hij steekt niet onder stoelen of banken dat dat ook commercieel interessant zou zijn. Op Belgen maakt dat nog weinig indruk, maar toeristen, zeker Japanners, vinden het bijzonder iets te kopen in een zaak waar ook de leden van het koningshuis komen.

In de Ganterie lijkt het alsof de tijd werkelijk stil is blijven staan (ook al wijst de monumentale art deco-klok het tegendeel aan). Het interieur ademt helemaal de sfeer van weleer: een kloke toonbank met daarachter een schuivenkast tot het plafond gevuld met handschoenen, een kassa waarvan je ten onrechte vermoedt dat ze er enkel nog om decoratieve doeleinden staat en een heerlijk ouderwetse vitrine waar je vanuit de winkel via schuifraampjes inkomt. En vooral: zelden voelden we er tijdens een bezoek aan een bedrijf zo weinig van dat tijd geld zou zijn. “Het is nu wel erg kalm” zegt Donat. De drukte evolueert op het ritme van het weer. De zomermaanden zijn zo kalm dat de winkel dan gesloten is. Het is vooral Daniël, broer van Donat, die de winkel doet. De ongedwongen manier van de broers om me te ontvangen en de grapjes die over en weer vliegen doen me al gauw op mijn gemak voelen. Ik word langs een smal spiltrapje

meegetroond naar de kelderverdieping waar Donat zijn atelier heeft.

Sous les pavés...

Dit is de enige zaak waarvan de kelder niet enkel onder de winkelruimte zit, maar doorloopt onder het wandelgedeelte van de galerij. Een klein deurtje geeft uit in de kelder van de hoedenwinkel recht tegenover, die dan weer de zaak is van Donats echtgenote.

In het atelier gebeurt vooral het voorbereidende werk om tot een handschoen te komen. Vooraleer het leder gesneden kan worden moet het geweekt, getalkt en gerokken worden opdat de handschoen als een tweede huid zou aansluiten. De vorm wordt gehakt op basis van een mal met acht vingers. Een handschoen wordt immers grotendeels uit 1 stuk gemaakt. De op die manier verkregen vorm wordt dubbelgevouwen en gestikt, met broderie versierd, de zomen worden afgewerkt,...

Het gebeurt zelden dat een paar handschoenen van stuk leder tot volledig afgewerkt eindproduct tot stand komt in het atelier. Elk onderdeel van de productie vergt immers zijn eigen specialist. Het huis heeft wel eigen creaties waarvan Donat ter plekke een prototype maakt, maar die in andere ateliers worden vervaardigd voor de verkoop. Beeld je echter geen hectische toestanden in van een ontwerper die tegen de tijd werkt om zijn nieuwe collectie klaar te hebben. Op de vraag wanneer hij een nieuwe handschoen ontwerpt antwoordt Donat laconiek: “Wanneer ik zin heb”! Zijn handschoenen zijn tijdloos. Sommige modellen gaan al twintig jaar mee.

Red een ambacht: koop handschoenen!

Donat maakt zich weinig zorgen over de toekomst van zijn zaak. Hij heeft vier zoons waarvan er al één meewerkt in de hoedenzaak van zijn vrouw en één die af en toe bij hem werkt. Hebben ze zin om de winkel en het atelier na hem verder te zetten des te beter. Hebben ze geen zin, dan is dat ook zo. Anderzijds vindt hij het merkbaar jammer dat het ambacht van de handschoenwerker, waarvan hij naar eigen zeggen de laatste is van Brussel, zonet van België, onherroepelijk uitsterft. Hij zou er alles aan doen om het in stand te houden. Hij verwoordt het zo: “Ook al ben ik in de eerste plaats handelaar en geen filantroop, ik vind

het belangrijk dat ik met elk paar handschoenen dat ik verkoop werk geef aan verschillende mensen, van de boer die de dieren kweekt tot de naaister die de laatste zoom afwerkt. Iedereen krijgt voor zijn werk het loon dat hij verdient en tegelijk proberen we onze producten betaalbaar te houden.”

Donat Pauwels houdt van zijn job (hoewel dit woord me in zijn geval fout gekozen lijkt). Zoveel is duidelijk. Uit zijn verhaal spreekt liefde voor het product, de grondstoffen, de leveranciers, het cliënteel en de plek: de Koninginnegalerij. “Het is een uitzonderlijke, gastvrije plek waar de handelaars elkaar kennen en elkaar steunen én waar het publiek graag komt. En wat je hier koopt is niet noodzakelijk duurder dan een gelijkwaardig product elders.”

Ganterie italienne
Koninginnegalerij 3
1000 Brussel 02 512 75 38

Stadschap Vijfhoek > Rogierplein

De teloorgang van een stadsplein of “a new exciting meeting place” ???

Jaren geleden was het Rogierplein, oorspronkelijk het stationsplein, een “bruisende ontmoetingsplek”, de Vooruitgangstraat een geanimeerde stationsstraat, het geheel een levend kruispunt van tram- en buscorrespondenties, een draaischijf tussen stad en platteland, de poort naar de Nieuwstraat, den Bon Marché. Met een geanimeerd Rogier (Martini) Centre, gemengd woon- werk- en winkelproject met theater en Salon van de Ideale Woning, beurzen en tentoonstellingen...

Men heeft het klein gekregen, letterlijk verpletterd onder glas, staal en beton.

Men heeft de tram begraven in schurftige metrogangen, geen lelijker metrostation dan Rogier, zielloos, met slonzige “commerkses”.

Men heeft de draaischijf van gemeenschappelijk vervoer verplaatst naar CCN (Communicatie Centrum Noord).

Men heeft de Vooruitgangstraat kapot gemaakt, gesloopt, uitgewist zoals trouwens de hele Noordwijk en vervangen door geaseptiseerde nieuwe woonblokken met hier en daar een sandwichbar.

Men heeft na afbraak van de zuidgevel van het statige hotelblok Albert I - en Palace hotel (inmiddels herdoopt tot respectievelijk Hilton Brussels City en Crown Plaza) een kale “mitoyen-achtergevel” achtergelaten.

Men heeft het Rogiercentrum gesloopt en vervangen door een bling bling bureaublok, monofunctioneel en monotoon, die met zijn irritante kerstboomverlichting regelmatig de Brusselse skyline bederft, ook bij dag is de grijs gepunte massa al niet vrolijker.

Men heeft van de Kleine Ring hier een 6-baans autosnelweg gemaakt (6 boven – en nog 4 onder de grond) en zo wat er nog restte van een certijds beloofbaar plein volledig afgesneden van de stedelijke animatie.

Men heeft de Brabantstraat onder de sporen omgedoopt tot Rogierpassage, gerestyled en er een brede winderige wandelboulevard richting levende Brabantstraat van pogen maken doch vergeten de knoop van Lazaruslaan met Aarschotstraat op te lossen... bye bye link met de veelkleurige nijvere Brabantstraat.

Men heeft het bestaan de leveringstoegang, de achter- en garagepoorten, tot al deze nieuwe, elkaar de loef afstekende, glas-, staal- en betonpretenties de naam te geven van Marie Popelinstraat: de 1ste vrouwelijke Doctor in de Rechten in 1888 afgestudeerd aan de ULB, geweigerd aan de Balie en stichter van de Ligue Belges des Droits des Femmes. Gruwelijk.

Feitelijk wou ik het hebben over de sympathieke glazen champignon die Xaveer De Geyter op het plein wil planten. Het Gewest heeft na enige aarzeling het project dan toch in de solden gekocht (mits aanpassingen en 25% afslag...) en dat is een troost maar het doet me denken aan mooie zwammen die op dood hout ontwikkelen, een mooie paddenstoel op een dood plein.

Het was ooit een “bruisende ontmoetingsplek”

Marcel Rijdam
(foto's MRD, fotomontage XDGA architecten)

Stadsberichten

Brussel in aquarel: mooie tentoonstelling in het Broodhuis

Het was burgemeester Karel Buls die bij kunstenaar Jacques Carabain 59 aquarellen bestelde. Daarmee wilde hij stadsgezichten vereeuwigen van buurten en wijken in het oude Brussel waar grondige veranderingen aan werden gepland.

Karel Buls was een geliefd burgemeester, bezeten door taal en cultuur. Hij was zelf ook kunstzinnig. Hij reisde veel en illustreerde zijn uitvoerige reisverslagen met schetsen en aquarellen. Deze mooie reisboeken zijn ook te zien, weliswaar in een vitrine, in de mooie tentoonstelling die nog loopt in het Broodhuis tot eind 2011.

Jacques Carabain was een kunstenaar van Nederlandse oorsprong die zich specialiseerde in landschappen en stadsgezichten. Hij maakte die in de vele steden waar zijn reizen hem toe leidden, tot in Australië toe. In 1855 vestigde hij zich in Brussel. De Brusselse aquarellen realiseerde hij tussen 1894 en 1897.

De oude stadsgezichten, gegroepeerd over vijf wijken, zijn dus nu te zien in de tentoonstelling "Brussel in aquarel". Ze stellen plaatsen voor die verdwenen zijn ten gevolge van grote stedenbouwkundige ingrepen in de stad. Sommige werken moesten de stad verfraaien, andere werden uitgevoerd om buurten te sneren of om het verkeer te moderniseren. Interessant in deze tentoonstelling is dat de kunstwerken gedocumenteerd worden met situatieplannen en zowel oude als hedendaagse foto's, wat boeiend vergelijkingsmateriaal oplevert en toont hoe de stad geëvolueerd is.

De aquarellen geven heel wat informatie over hoe de stad eruitzag en hoe er werd geleefd, al moet dat laatste toch genuanceerd worden. De straten en steegjes zien er fris uit onder een helblauwe hemel. Nochtans waren de leefomstandigheden op veel van deze plekken helemaal niet zo fraai. Gebrek aan stromend water, geen sanitair, teveel mensen die leefden op te beperkte oppervlakte: de leefomstandigheden van de vaak ingeweken arbeiders rond de binnenplaatsen van de vele stegen waren niet benijdenswaardig. De huizen in de stegen werden overigens vaak door de fabriekseigenaars gebouwd, die daar-

*Toegangspoort Ooievaarstraat,
1895-Jacques Carabain
© Museum van de Stad Brussel*

door hun arbeiders dicht bij de werkplaats konden huisvesten. De Duivelshoek is één van deze buurten, en aansluitend de straten rond de Vlaamsesteenweg en ook de Sint-Rochuswijk die helemaal weggesaneerd is. Dat laatste gebeurde tegen de zin van burgemeester Buls. Hij vreesde dat van de levendige buurt niets zou overblijven. Die vrees is trouwens bewaarheid.

Op andere aquarellen, deze rond het handelsdok onder meer, is te zien hoe het water tot diep in de binnenstad kwam: goederenscheepjes konden tot in het hart van de stad varen.

De reeks aquarellen gewijd aan de bovenstad toont dan weer aan dat het Brussel van de 15e tot de 18e eeuw een vorstelijke verblijfplaats was.

De tentoonstelling is een echte aanrader. Er hoort een mooie catalogus bij (29 euro), een gratis zoekspel voor kinderen, een gratis bezoekersgids en een stadsplan (2,5 euro) waarmee je op wandel kan door de stad en de plekjes kan ontdekken die Jacques Carabain op zijn aquarellen vereeuwigde.

*"Brussel in aquarel. Een momentopname 1894 - 1897
Jacques Carabain" tot 31 december 2011 in het
Museum van de stad Brussel, Grote Markt, 1000 Brussel.
Open van dinsdag tot zondag van 10 tot 17u.
Toegang: 3 euro (verschillende kortingen).
Rondleidingen mogelijk: 02 279 43 71.
Info: 02 279 43 50*

Februari is de maand om je kind digitaal aan te melden voor de Nederlandstalige school!

Wil u uw kind aanmelden, dan heeft u hier de hele maand tijd voor. Aanmelden via de website www.inschrijveninbrussel.be. Hebt u hulp nodig of hebt u geen computer ter beschikking, dan kan u terecht bij een aanmeldingspunt. In het stadscentrum is dat De Markten, Oude Graanmarkt 5 waar u terecht kan elke maandag van februari tussen 12u en 20u en op zaterdag 12 en 26 februari van 9u tot 13u. U kan ook terecht bij het Onderwijscentrum Brussel, Marcqstraat 16-18, waar u terecht kan elke maandag, dinsdag, woensdag en donderdag in februari van 13 tot 16u, of na afspraak 02 210 63 90. Ook in elke Nederlandstalige bibliotheek bent u welkom!

Verzet tegen inplanting supermarkt aan Bloemenhofplein

Bewoners en handelaars in en om Fabriekstraat en Bloemenhofplein maken zich zorgen over de mogelijke inplanting van een supermarkt in de Fabriekstraat.

Het gebouw waarin de winkel zou komen verdient op zich al beter, vinden ze: het moet een culturele bestemming krijgen. Tot voor kort was er trouwens een kunstgalerie gevestigd en een bestemmingswijziging zonder raadpleging kan niet, vinden ze. De verkeerssituatie aan het plein is bovendien van dien aard dat terecht gevreesd wordt voor overlast. Er is te weinig plaats voor laden en lossen, gegarandeerd komen er opstoppingen, parkeren in dubbel file, toenemend autoverkeer, getoeter en meer van dat.

Er zijn voldoende winkels op wandelafstand, zo vinden de ondertekenaars van de petitie tegen het project. Bovendien vormt een supermarkt een bedreiging voor de kleine handelaars die zo belangrijk zijn voor de sociale samenhang van de wijk. Het collectief van handelaars en bewoners van de wijk meent het met zijn verzet: er werd tegen het project bezwaar aangetekend bij het milieucollege.

Bataaf in Brussel > Brussel kost niets

De Duitse dichter Heinrich Heine (1797-1856) zou gezegd hebben: als het einde van de wereld nadert ga ik naar Holland, want daar gebeurt alles 50 jaar later. Kun je nagaan wat een belabberde reputatie Nederland in die tijd had. Als hij nu geleefd had zou hij wellicht voor België gekozen hebben.

Niet dat het hier zo'n suffe boel is, maar het valt wel op dat er in ons land nog geen sprake is van de bezuinigingen op de begroting die in alle ons omringende landen tot minder subsidies voor kunst en cultuur hebben geleid. Alsof België een eiland is met een heerlijk tropisch klimaat terwijl in de rest van Europa de ijstijd is aangebroken. Maar zo zit de natuur niet in elkaar, en ook hier zal het een stuk kouder worden. Minder cultuurwaardebonden, minder subsidie voor toneel, concert en opera .

Toen ik hier pas kwam wonen zei een bekend advocaat mij dat als ik iets terug wilde krijgen van de belastingen ik zeker naar de opera moest gaan, op een kaartje zat zoveel subsidie. De goede man noemde ook nog het astronomische bedrag dat de overheid per kaartje bijdroeg, ik kon het niet geloven.

Het wachten is natuurlijk op de nieuwe regering, en of die er komt hangt vooral af van de staatsmanskunst van het Waalse vlinderdasje en de Vlaamse Holle Bolle Gijs. Beide heren hebben de reputatie intelligent te zijn, dus...

Moeten wij het erg vinden als er flink op kunst in welke vorm dan ook wordt bezuinigd? Het hangt er maar van af. Om op die opera terug te komen, de meeste bezoekers van het befaamde Brusselse Munttheater zien er niet uit of ze met moeite het geld voor een kaartje via cultuurbon-

nen bijeengesprokkeld hebben. Zolang er maar voldoende kaartjes van 10 euro beschikbaar blijven zouden de overige kaartjes dus best duurder mogen worden. Ja, u leest het goed, 10 euro, voor die luttele som kunt u al naar de opera, voor de cinema betaalt u meer. Voor de opera in Parijs, Londen of Milaan, waar de opera zeker niet beter is moet je meer voor een kaartje neertellen. En ik vermoed dat de situatie bij minder elitair vermaak navenant is. Met andere woorden, kunst in welke vorm dan ook is hier relatief goedkoop.

Ook als duurdere kaartjes tot minder uitgaan leiden, valt er in Brussel nog genoeg te genieten. Profiteer meer van de stad zelf, die is gratis en voor niets!!!

Een paar voorbeelden.

De Brusselse parken, die zijn soms van een adembenevende schoonheid, en ik zou geen stad kunnen opnoemen met zoveel groen. Ga daar eens joggen, of lees er een boek in de zon. Waarom stelt de stad eigenlijk geen werkloze man of vrouw aan om ligstoelen te verhuren, net als in de Londense parken?

De Brusselse monumenten, ik heb nog nooit een stad gezien met zoveel monumenten (en apotheken, maar dat is een ander verhaal), alsof er in het verleden iedere tien jaar oorlog is gevoerd. En op sommige monumenten zie je dat de Nederlandse tekst er naderhand is aangebracht, alsof men eerst niet wist dat er door de arme voor het vaderland gevallen ook Nederlands werd gesproken.

In Nederland staat een standbeeld van een koe, door de inboorlingen vertederd Us Mem genoemd, Fries voor onze moeder. Nuttig dier hoor zo'n koe, maar wij hebben in de Vijfhoek niet alleen een bronzen beeld van een pissende

hond maar ook een standbeeld voor de postduif, wie doet ons dat na?

De kerken, ga weer eens naar de kerk, ook als uw vingers jarenlang niet in een wijwatervat werden gedompeld, en uw door jicht en artrose kromgetrokken ledematen de door Onze Moeder De Heilige Kerk voorgeschreven religieuze gymnastiek niet meer kunnen uitvoeren. Ontdek het verleden van onze stad en Brabant in grafmonumenten en gebrandschilderde ramen, vergaap u weer eens aan rijk versierde preekstoelen en aan dames en heren die zich onwille van het geloof met pijlen lieten doorboren, zich lieten radbraken of roosteren. Ga weer eens naar een prachtig gezongen gregoriaanse mis, of een mooi orgelconcert, alles gratis en voor niemandal.

Al dit moois moet natuurlijk wel onderhouden worden, gerestaureerd, verwarmd, verzekerd en bewaakt. Niet alleen voor de Brusselaars, voor heel België, voor alle toeristen, soms, als het Unesco-erfgoed is voor de hele wereld. Het kost dus wel wat, en als ik zou denken dat het Waalse vlinderdasje en de Vlaamse Holle Bolle Gijs De Vijfhoek lazten had ik zeker niet "Brussel kost niets" boven dit stukje geschreven. Want voor je het weet komen beide heren op verkeerde gedachten, bij hen is het hemd zeker nader dan de rok, de neiging om niet verder te kijken dan hun neus lang is zal dus groot zijn.

Maar als ik deze pessimistische gedachten verwoord in het bijzijn van Franssprekende of Vlaamse vrienden wijzen die er altijd op dat beide heren zoveel politieke ervaring hebben, en zo intelligent zijn. Het zou heerlijk zijn als dat binnenkort ook uit hun daden zou blijken.

Hans Vossen

Berichtjes van hier en ginder

Verenigingen en andere leuke activiteiten

“Pendelen tussen België en Brazilië” is de titel van het nieuwe boek van Luc Van Krunkelsven. Sinds 2003 pendelt hij tussen België en Brazilië. Zijn reizen vormen de inspiratie voor zijn boeken over het landbouwsysteem in Brazilië. Zo belicht hij onder andere de grootschalige sojahandel en de effecten ervan op mens en milieu: van ontbossing en watervervuiling tot problemen met inheemse volkeren en slavernij.

Luc Van Krunkelsven stelt zijn nieuwe boek “Pendelen tussen België en Brazilië” voor op 10 februari om 19u in zaal Vansintjan (Pletinckxstraat 19, 1000 Brussel).

Organisatie: Wervel in samenwerking met Oxfam Werelwinkels en EVA vzw. Inkom: 2 euro

ZSenne artlab is een relatief nieuwe plek voor artistieke communicatie en onderzoek en presentatie/performance. Zsenne vzw wil een multifunctionele werking en ruimte opzetten waarin verschillende disciplines aan bod kunnen komen en artistieke creatie kan worden geïnitieerd, onderzocht en opgebouwd en/of afgewerkt worden. Het transdisciplinaire krijgt speciale aandacht.

In februari staan twee concerten op het programma. Op 13 februari presenteert Anja Kowalski enkele mysterieuze covers, waarin electrisch en akoestisch, structuur en improvisatie gemixt worden. Op 25 en 27 februari is het de beurt aan Alejandro Petrasso die zijn onderzoeksproject Musical Hallucinations presenteert. De concerten vinden telkens om 18 u plaats en kan je gratis bijwonen.

Info: info@zsenne.be

Davidfonds Brussel-Centrum bestaat 135 jaar en viert dat met een boeiende avond over de parel van de Balkan: Servië.

In Servië is (massa)toerisme onbestaand en is vriendelijkheid, gastvrijheid en spontaniteit de regel!

Kennismaking met eeuwenoude Servisch Orthodoxe kloosters en met staaltjes van socialistische realistische architectuur. En waarom is Kosovo de Serviërs zo dierbaar?

Arthis, Vlaamsesteenweg 33 op 11 februari om 19u.

Na een glas start de lezing om 19u45.

Info en reservatie: 02 512 89 43, brussel@davidfonds.be

De Vlaamse Club voor Kunst, Wetenschap en Letteren organiseert op 7 februari een voordracht met Selm Wenselaers, historicus en onderzoeker bij het historisch onderzoeksbureau Geheugen Collectief. Hij zal het hebben over “Geketende broeders. Hoe Eupen - Malmédy (opnieuw) Belgisch werd”.

Afspraak om 19u45 in de taverne “Den Cruywaeghen” op de Grote Markt.

Info: www.vlaamseclubbrussel.be

De nieuwe reisfolder met 20 begeleide culturele en actieve reizen voor senioren is uit. Voor sportieve senioren zijn er wintersport- fiets- en wandelreizen. Voor cultuur liefhebbers zijn er reizen naar onder meer Umbrië en Sint-Petersburg. Creatievelingen kunnen op aquarelvakantie en er is een aparte reis naar Amsterdam.

De folder is gratis en vrijblijvend te bekomen bij het

Seniorencentrum, Leopoldstraat 25, 1000 Brussel, 02 210 04 76, atr@seniorencentrum-brussel.be

Helemaal vrijwillig

Kind en Gezin zoekt dringend een vrijwilliger om op dinsdagvoormiddag tussen 9 en 11 moeders (of vaders) met hun kindjes te verwelkomen en de baby'tjes te wegens en te meten vooraleer ze bij de dokter en verpleegster langsgaan. Een zalige opdracht! Bovendien leer je mama's (en ook papa's) van over de hele wereld kennen. Dat maakt het extra leuk!

Meer informatie bij Nicoletta Vanderputten, 0474 74 36 64

colofon

Werkten aan dit nummer mee : Nora De Kempeneer, Pol Vervaeke, Etienne Philips, Veerle Bryon, Jan Op de Locht, An Vandeveld, Hans Vossen, Kurt Deruyter, Marcel Rijdsams, Bart Azare, Piet Janssens en Julie Van Elslande.

Foto's: De Markten en ingezonden

Lay-out: Grafische Groep Tuerlinckx Molenstede

Oplage: 7.400

Advertentiewerving: De Markten,
02 512 34 25, demarkten@demarkten.be

Verantwoordelijke uitgever: Isolde Boutsen
De Vijfhoek is het maandblad van De Markten,
Oude Graanmarkt 5, 1000 Brussel
02 512 34 25, demarkten@demarkten.be,
www.demarkten.be
Met de steun van de Vlaamse Gemeenschapscommissie

Steun De Vijfhoek : Uw steun blijft welkom op rekeningnummer 433-1147061-61 van De Markten met vermelding «steun De Vijfhoek».

Voor het maartnummer van De Vijfhoek zijn teksten en aankondigingen welkom tot uiterlijk 12 februari.

Secretariaat: het secretariaat van De Markten is open van maandag tot donderdag van 9 tot 20u en op vrijdag van 9 tot 17u. Het secretariaat is ook open op zaterdag van 9 tot 13u, behalve tijdens de schoolvakanties.

EXTREME DROITE

**NON
MERCİ**

ACTIÖN POUR ÖUE VİVE BRUXELLES • ACTİE VOÖR EEN LEEFBAAR BRUSSEL

ENTREEM RECHTS

**NEE
BEDANKT**